

Regnskab. Med Hensyn hertil finder Udvalget, idemindste kan jeg udtale det paa Udvalgets Flertals Vegne, det fuldkommen overensstemmende med de giivne Forhold, at Statsrevisionen, der udgaaar fra Rigsdagen, ikke kan være bemyndiget til at beskæftige sig — hvad den heller ikke har gjort — med Rigsdagens eget Regnskab, som er overgivet til Rigsdagens egne Formænd og igjennem dem meddeles Thingenes samtlige Medlemmer, saaledes, at der derved er fuldstændig Selvlighed til at overbivse sig om, at Pengene ere anvendte paa en Maade, som man finder forsvaerlig. Maa saa fra Rigsdagens Side kan der ikke være noget Dnske om, at denne Sag bringes ind for Statsrevisionen; fra Folkethingets Standpunkt og fra Udvalgets Flertals Side maa jeg fremkomme med denne Udtalelse: — Hvad selve Indstillingerne angaar, da er det jo blevet en almindelig Praxis, at man ikke gjærne fraviger, hvad Statsrevisionen har indstillet, især naar det Thing, der først har havt Sagen for, har ladet det bero derved. Dette kan man saa meget mere gjøre i Nar, som man jo veed, at der med Hensyn til de vigtigere Punkter i Statsrevisionens Beretning for dette Statsregnskab vil komme til at foreligge nyere Undersøgelser i en kommende Betænkning fra Statsrevisionen. Seg skal indskrænke mig hertil.

Winther: Seg skal først gjøre en Bemærkning med Hensyn til en Udtalelse i Udvalgets Betænkning under § 19, som ogsaa blev nævnt for af den ærede Dedsfører. Det hedder der: „Folkethingets Udvalg skal dertil sige, at det formentlig ved Skridt fra Finantsministeriets Side bør bringes til Klarhed, hvorvidt den ministerielle Regnskabsrevision kan decidere med Hensyn til Overskridelser af Finantsloven.“ Dette forstaar jeg ikke. Det forekommer mig, at Grundlovens Bestemmelser ere tydelige nok. Der kan ikke være Tale om, at nogen anden Myndighed end Rigsdagen kan decidere, desom dette tages i den Betydning at give en endelig Afgjørelse, hvorved Ansvaeret for den Bedkommende bortfalder. Om der i den ministerielle Forretningsgang er Noget, der kaldes Decision, saa er det i ethvert Fald ikke Noget, der har den grundlovmæssige Betydning af Decision, og det forekommer mig, at der under Ministerens Ansvar meget gjærne kan foregaa saadanne Ting, som dette; at der kan siges fra Administrations-Side, om den finder, at der er Anledning til at gjøre Noget med Hensyn til den og den Post, eller i alt Fald gjøre sig det selv klart, om der er stet nogen Overskridelse eller ikke. Derfor det er dette, som det ærede Udvalg mener, vil jeg ikke sige videre derimod, men det forekommer mig, at man er berettiget til at tro, at det er noget Andet, der menes, og da vil jeg sige, at det efter min Overbevisning ikke paa nogen Maade kunde være Finantsministeriets Sag at bringe Klarhed med Hensyn til dette Punkt. Det

forekom mig ikke, at den ærede Dedsfører gjorde videre end blot henpege derpaa; maaste han senere vil oplyse, hvad det egentlig er, der sigtes til. — Seg har i Dvrigt et Par andre Bemærkninger at gjøre med Hensyn til denne Sag, og jeg skal da først fremhæve et Par Punkter, som ere paa pegede i Rands-thingsudvalgets Betænkning, hvis Udtalelser det herværende Udvalg har sluttet sig til, nemlig nogle Poster under Krigsministeriet, hvor man har gjort en efter min Mening egenraadig Anvendelse af de bevilgede Midler, og det forekommer mig, at dette er en Ting, der burde have en Ende. Der har temmelig ofte været gjort Hensyntilning til Krigsministeriet om, at det vilde se til, at de bevilgede Midler bleve anvendte overensstemmende med selve Bevillingerne. Nu er der her et Par Poster, hvor dette positivt ikke er Tilfældet. Den ene er den, som angaar Udgifterne til en Bøsssemagerexamen, en Prøve, som stet ikke har været omkalt i Rigsdagen som Noget, der var nødvendigt, og som i alt Fald fra Rigsdagens Side ikke er bleven erkjendt for at være det. Der har derfor heller ikke særlig været bevilget Noget dertil, men man har dog i Krigsministeriet ligesom i tidligere Nar, naar man ikke kunde faae en enkelt Underkonto til at slaa til, og man havde Noget tilovers paa en anden, tilladt sig den Vilkaarlighed dertil at benytte Midler, som have været bevilgede til andre Ting. Seg kalder det at være bevilget til Andet, naar der staar i Bevillingen paa vedkommende Konto L. a. „Geværens Anskaaffelse og Vedligeholdelse“. Man kan da sige, at det i højeste Grad er en Vilkaarlighed, naar man gaar hen og deraf udreder Omkostningerne ved en Bøsssemagerexamen. Seg er overtydet om, at hvis det kan paavises, at en saadan Prøve er nødvendig, maa Rigsdagen gaa ind derpaa, idet Staten jo i det Hele taget ikke kan være kjent med, at der fuffes i Sager af den Natur; men saa synes det mig, at man kunde komme aabent til Rigsdagen med sin Begjæring derom, og jeg kan ikke se Andet, end at hvad der her er stet, er en Fortsættelse af den Fremgangsmaade, som er brugt tidligere, og det uaget Krigsministeriet ikke een men flere Gange er blevet opfordret til ikke at bruge denne Fremgangsmaade. Det andet Tilfælde, som ligeledes er fremhævet, er, at der under samme Hovedkonto men paa Underkonto e „Løsthus- og Laboratoriumsudgifter“ er opført Udgifter til 80 Sæt af Hærens Forsyning med Fodfolkespader m. m. fordi den dertil paa Konto o. giivne Bevilling ikke har været tilstrækkelig. Men nu forekommer det mig, at naar man har en særlig Underkonto dertil, der har været behandlet i begge Rigsdagens Thing, og man ikke i dette Nar har villet indrømme mere til denne særlige Anskaaffelse, saa er det ikke rigtigt, at Krigsministeriet gaar hen og anvender Midler af en anden Konto til denne særlige Anskaaffelse. Seg finder, at dette ligefrem strider mod Grundlovens Bestemmelse om, at der ikke maa afholdes nogen